

Pas a desnivell

Triomfalisme prematur?

Acabo de llegir que els empresaris de les activitats relacionades amb el turisme remarquen el perill de caure en un triomfalisme oficial. Diuen que una cosa és l'entrada massiva de vehicles per La Jonquera (amb cues d'uns quants quilòmetres) i una altra ben diferent són els beneficis que ens aporten els visitants. Crec que en aquest advertiment hi ha una bona dosi de raó.

S'ha produït un fenomen a escala europea —i és possible que a escala mundial— en això que en diem països desenvolupats: fan comptes, s'hi miren, i a l'hora de plantejar les vacances es veuen obligats a mostrar-se prudents. La conseqüència més visible (ho assenyalen els empresaris del turisme) és que aquelles vacances d'un o dos mesos de durada tendeixen a extinguir-se. El turisme ve, passa vuit o deu dies entre nosaltres i se'n torna cap a casa, segurament per confeccionar amb calma els pressupostos de cara a l'exercici de fi d'any.

En general, porten uns cotxes magnífics, però he observat que això no els priva de mirar el cèntim. Abans d'ahir (no serviria de res precisar dates) vaig veure l'arribada d'una família, que venia a bord d'un automòbil esplèndid amb matrícula d'un país centro-europeu. Es va aturar davant d'un d'aquests edificis de la costa construïts a corre-cuita, on lloguen pisos moderns a uns preus elevadíssims.

Que consti que jo no xafardejava. Llegia el diari al balcó de l'hotel on m'albergo (de dues estrelles, però endreçat) i gairebé d'esma em vaig trobar contemplat l'escena de l'arribada. El portaequipatges del cotxe era enorme. El van obrir i tota la família va ajudar a treure'n coses. A part de la impedimenta diguem-ne normal, de maletes i de petits artefactes destinats a la flotació costanera, em va sorprendre comprovar que gairebé tot l'espai era ocupat per productes alimenticiosos i de tocador: llauanes de conserva, embotits, formatges, caps de cereals, llet en pols, sabó, colònia... I pa d'aquest embolicat amb un plàstic que n'assegura la llarga conservació, sense que es comprometi a res quant al gust. Però el que més em va sorprendre és que duien caixes d'aigua embotellada. Tots els productes denotaven, amb les seves etiquetes, la procedència forastera.

«Té», vaig dir-me. «Ja tenim turistes que

es porten l'aigua, a l'estil d'aquells peixos que tenen fama de llestos perquè es porten l'oli». Degut al fet que quan observo penso (fins on m'ho permeten les meves limitacions naturals), això de l'aigua em va sumir en un estat de meditació. ¿Per què es prenen la molèstia de portar l'aigua de tan lluny? Podia ésser degut a dues causes principals. La primera, potser, és la desconfiança: cada any, per aquests temps, sembren alarmes. Recordo que l'any passat va haver-hi un cert rebombori per culpa d'uns quants transtorns intestinals. Corrien rumors, emfàticament desmentits per les autoritats sanitàries. Però corrien. És del domini públic que un dels primers pobles que es troben tot just en travessar la ratlla, venint de França, és Colera. Alguns turistes novells, en veure el rètol amb el toponímic, giraven cua i fugien, esgarriats. El segon motiu de portar-se l'aigua pot ésser d'indole econòmica. En aquest cas, caldria donar la raó els previsors, perquè l'aigua embotellada assoleix aquí uns preus de cava. En alguns establiments hotelers, una ampolla d'un quart de litre servida a taula costa 55 pessetes. No es tracta, com algú podria creure, de restaurants de luxe, ja que per aquí no n'hi ha. A més, en els bars de la zona, la mateixa quantitat de líquid, presa al taulell, val 45 pessetes.

Fent números senzills, es descobreix que el preu d'un litre d'aigua neta i pelada (sense gas) oscil·la entre 180 i 220 pessetes. Si els nostres avis ho veien! Els turistes calculadors fan bé de tenir-ho en compte.

El cas és més curiós perquè per aquests tocoms, a Garriguella i a Espolla, hi ha cooperatives vinícoles que venen uns vins força estimables a uns preus inferiors al de l'aigua etiquetada. Estic segur que aquí sí que hi ha un motiu d'atracció turística.

De moment, es podria pensar que això dels preus obeeix a distàncies de transports. Però no. Resulta que en allunyar-se de la costa (no gaire) i en endinsar-se per les comarques gironines, els preus s'amaneixen i baixen, alhora que la qualitat puja. I s'eleva l'amabilitat del expenedors, un aspecte molt estimable, tant per als turistes estrangers com per als nacionals.

Tinc entès que ara el turisme és nostre. Ja veurem què passa amb el repartiment de guanys, sobretot si el balanç és bo. Mentrestant, estaria bé que la nostra Direcció General de Turisme comencés a estudiar uns controls de preus i de qualitat per a la pròxima temporada. Ens fa falta, ens ajudarà (si tenim pròxima temporada) a millorar la imatge. ● PERE CALDERS